Communicatie tussen huisarts en radioloog. Noodzaak of luxe?

Haio: DE WEIRDT Jeroen , U.G.
Promotor: BOSMANS Jan , U.G.
Praktijkopleider: KLEIN Karen , PIETERS Frank , VANMARSNILLE Ludo

Context: De samenwerking tussen huisarts en radioloog is gebaseerd op een systeem dat al lang bestaat. De huisarts vraagt een onderzoek aan, de radioloog voert dit uit, en brengt hierover verslag uit. Op het eerste zicht is hier uiteraard niets mis mee en wordt de patiënt geholpen, maar het gevaar schuilt in het feit dat gewoontes soms dreigen vast te roesten zonder nog voldoende in vraag gesteld te worden. Als men echter wat dieper ingaat op dit systeem, wordt al vlug duidelijk dat hier nog veel ruimte is voor verbetering. We merken immers dat er tot op heden nog steeds veel suboptimale of overbodige beeldvorming wordt uitgevoerd, waardoor een groot deel van het beschikbare budget in de gezondheidszorg slecht gespendeerd wordt en patiënten soms nodeloos blootgesteld worden aan straling.

Onderzoeksvraag: In deze scriptie gaan we na of er via een betere communicatie en samenwerking tussen huisarts en radioloog aan dit probleem gewerkt kan worden, en op welke manier.

Methode: Het onderzoek is opgesplitst twee delen. Eerst werd via een onderzoek in een groepspraktijk in de regio Gent nagegaan hoe er in de praktijk gewerkt wordt en waar de probleempunten liggen. Vervolgens werden, op basis van de bevindingen uit het eerste onderzoek, samen met reeds betaande literatuur, enkele onderzoeksvragen opgesteld. Deze vragen werden via interviews teruggekoppeld naar zowel de huisartsen als radiologen, om zo vanuit beide standpunten na te gaan of mogelijke handvaten aangereikt kunnen worden.

Resultaten: In deze praktijkstudie werd vastgesteld dat huisartsen vaak niet helemaal zeker zijn over de gekozen beeldvorming en dat zij bij twijfel maar zelden overleg plegen, met als gevolg dat er soms minder correcte beeldvorming plaatsvindt. Onze bevindingen werden opgedeeld alsvolgt: De aanvraag van de huisarts, het verslag van de radioloog, het huidige systeem van informatie-uitwisseling, en de communicatie naar de patiënt toe. Binnen elk van deze onderdelen konden specifieke probleempunten worden aangehaald en oplossingen hiervoor worden voorgesteld via concrete acties.

Conclusie: We concluderen dat via een nauwere samenwerking en betere communicatie tussen beide partijen er een beter begrip kan ontstaan van de problemen en elkaars verwachtingen. Daarnaast kan dit ook bijdragen aan de algemene kennis en aan het leerproces bij de artsen. Als dit gecombineerd wordt met een aanpassing en evolutie binnen het huidig digitaal netwerk geloven we erin dat het aantal suboptimale of overbodige aanvragen voor medische beeldvorming sterk verminderd kan worden, alsook dat de samenwerking tussen huisarts en radioloog optimaler kan verlopen, wat de patiënt alleen maar ten goede komt.